

Publicerad 2010-04-05 10:38 av rebecca d

ett minne...

(en del av min bok...)

Kardinalen eller: någon såg mig

- Du ska ta fram den där trasan, så snart Kardinal König satt sig i den här i stolen.

Min styvfar Winfried pekade och Martin tittade.

- Visa mig, hur du gör, sa Winfried och satte sig själv i den mörka snidade trästolen som stod bredvid vår ingångsdörr. Martin tog trasan och Winfried sträckte upp sitt ben.

- Nej, sa han otåligt och tog trasan ur Martins hand och demonstrerade för honom.

- Gör det en gång till, sa han och sträckte fram sin fot igen.

Denna gång gjorde Martin allt till belåtenhet.

Jag stod en bit därifrån och funderade på hur man lättast gjorde sig osynligt.

- Ja, och så tilltalas han med: Ers högvördighet, sa Winfried och såg bestämt på mig.

- Säg det, sa han

- Ers högvördighet, sa jag.

- Och du?

Han tittade på Martin som om han inte trodde att Martin kunde uttala ett så långt ord.

- Ers högvördighet, upprepade Martin snällt.

- Bra, sa Winfried nöjd.

- Och så kyssar man hans ring. I knäböjande ställning, tillade Winfried.

Han hann inte visa detta eller få oss att göra det, för nu ringde det på dörren. Winfried sprang dit och öppnade.

Jag såg på hur han servilt böjde ryggen och sänkte huvudet.

Jag knep ihop läpparna.

- Var så god, ers högvördighet, sa Winfried med ett nervöst leende på sina smala läppar och förde Kardinal König till stolen där han själv nyss suttit. Han gav Martin en skarp blick och Martin fattade hårt om trasan och log osäkert. Kardinalen, en lång och ståtlig man med ett mjukt ovalt ansikte med många fina rynkor, tyckte jag, fast jag senare förstod att han inte var så gammal som jag uppfattade honom då, satte sig.

Winfried böjde knä framför honom och kysste hans ring. Jag mådde illa.

Martin strök bort dammet från hans skor och kysste sedan också hans ring. Om jag gjorde det, så måste jag ha förträngt det. Jag minns inte.

Märkvärdigt nog minns jag en mycket stor och bred ring. En stor mörkröd sten glittrade, jag tror det var en rubin.

I flera dagar hade vi städat och fejat den stora lägenheten i centrala Wien. Den låg så centralt man kunde komma, på självaste Stephansplatsen låg den och var Winfrieds och mammas stolthet. Nu glänste allt och visade fram sina bästa sidor.

Winfried förde Kardinalen genom den stora hallen in i de inre rummen.

Vi barn gick tätt efter.

Mamma lade på sitt smink i sovrummet och hade ännu inte visat sig.

I arbetsrummet vid det runda bordet stod läckerheter, delikatesser framdukade i små skålar. Av någon anledning blev kardinalen och jag ensamma ståendes där en stund. Kardinalen höll en tallrik i handen och tittade ut över bordet.

- Får man ta av det här, frågade han mig artigt.

Jag stirrade på honom.

- Vem tror ni att det är till för, frågade jag snäsigt.

Han tittade på mig och såg mig.

- Ja, frågar man en dum fråga, så får man ett dumt svar, sa han vänligt och tittade intresserad på mig.

Jag tyckte om hans blick, men ännu kokade jag inombords och stod tyst och iakttog hur han tog för sig ur olika skålar.

Lite senare, då han satt i salongen i den gröna plysch-soffan och vi i olika fåtöljer, sa han vänligt till mig

- Du får gärna hälsa på mig någon gång, du är alltid välkommen.

Jag visste inte vad jag skulle svara och förblev tyst.

Hade jag imponerat på honom? Varav intresset för mig?

Senare fick jag reda på att han haft olika älskarinnor. Men jag var bara tolv år och på något sätt tror jag inte alls det handlade om detta.

Jag minns honom med värme.

Jag återsåg honom aldrig.

Mer än på TV.

Det fanns dock tillfällen, då det varit möjligt. Till jul blev familjen bjuden till hans privata midnattsmässa i ett sidokapell till Stephansdomen.

Men jag kunde aldrig upptäcka honom bland alla prelaterna och tjänstefolk.

Martin hade övat in en julsång på sin block-flöjt. Men han klarade inte att framföra den, han blev för nervös.

Han skämdes förfärligt. Eller var det mamma och Winfried som skämdes?

Både han och jag längtade till de ångande vinterrockarna i Stephansdomens halvmörker, och trängseln bland jultrötta gudstjänstfirande människor.

Och året därpå tror jag att det var dit vi gick igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren rebecca d med Poeter.se id #3960 innehar upphovsrätten